

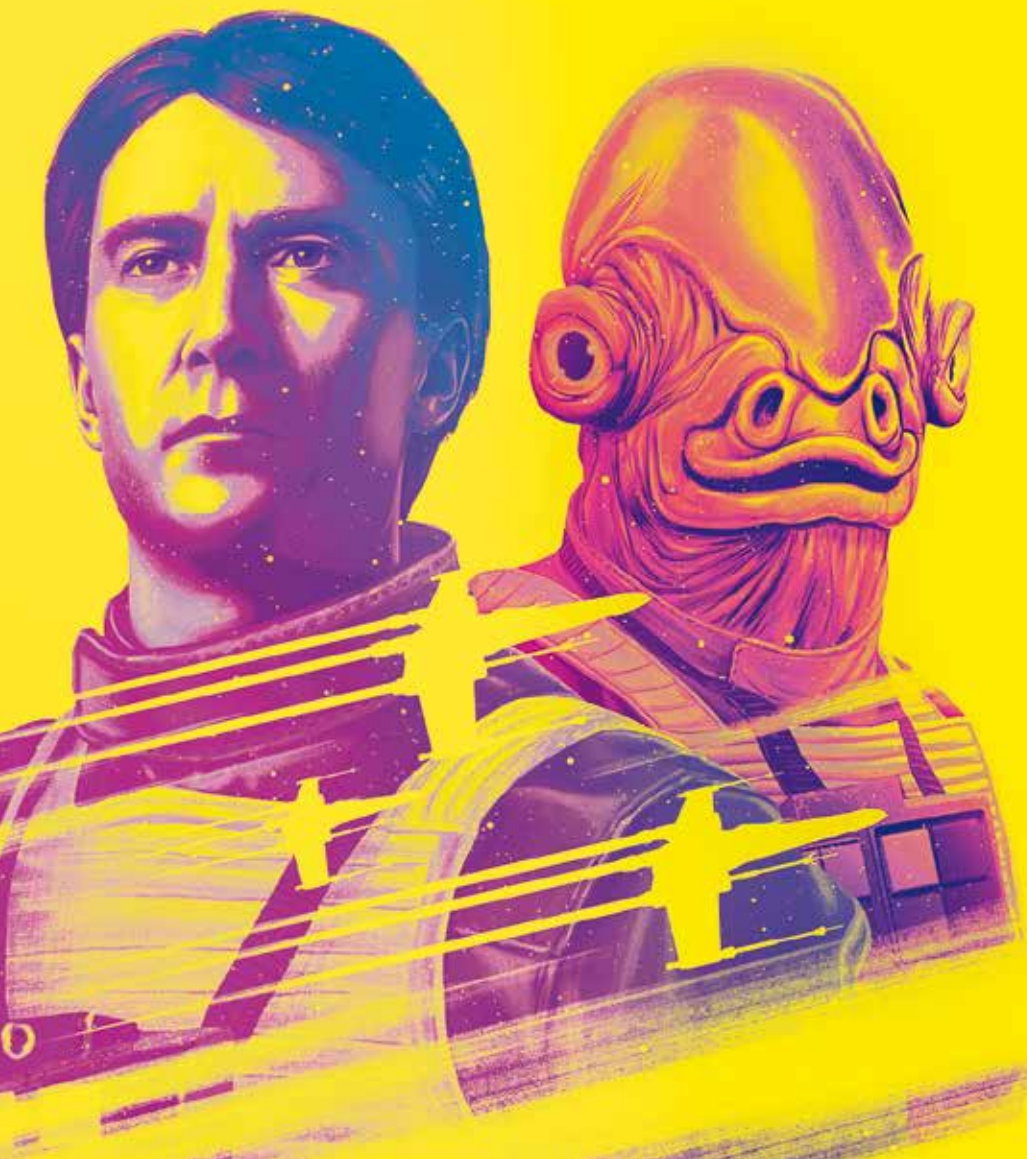
STAR WARS

A SZELLEM OSZTAG

X-SZÁRNYÚAK V.

AARON ALLSTON

LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

FOLYTATÓDIK A RAJONGÓK ÉS KRITIKUSOK
KEDVENCE, AZ X-SZÁRNYÚAK-SOROZAT,
AMELYET MOST EXKLUZÍV KIADÁSBAN
VEHETNEK KÉZBE AZ OLVASÓK.

Mialatt az Új Köztársaság seregei tovább háborúznak a Birodalom maradványaival, egy X-szárnyú pilótákból álló új csapat veszedelmes akcióba kezd, és hamarosan a szövetség egyik elit csapásmérő egységévé formálódik.

Wedge Antilles legmerészebb műve egy részben kommandós küldetésekre szánt X-szárnyú osztag, amelynek pilótáit már minden más egységből kihajították valamiért, de most kapnak még egy lehetőséget. Ám mielőtt a Szellem osztag tagjai be tudnák fejezni a kiképzést, Trigit admirális, a volt birodalmi parancsnok váratlanul megtámadja a bázisukat. Menekülniük és cselekedniük kell – megszereznek egy ellenséges hadihajót, és magukat birodalmiaknak kiadva minden korábbinál vakmerőbb titkos akcióba kezdenek.

Küldetésük, hogy létfontosságú adatokat szerezzenek Trigit titkos fegyvereiről, megghiúsítsák az admirális terveit, és csapdába csalják őt. Csakhogy az életveszélyes játszma során a széthullott Birodalom egyik legjobb tisztjével kerülnek szembe, aki a stratégiai tervezés és a megtévesztés nagymestere.

Vajon a Szellemek képesek megfelelni a kihívásnak? Ha nem, akkor a büntetésük azonnali halál.

A SZELLEM OSZTAG

— részlet —

Első fejezet

Tizenkét X-szárnyú vadászgép száguldott lefelé az atmoszférában.

A Coruscant terült el odalent, a Birodalom egykori kormányzati központja, a városbolygó, aminek mára minden talpalatnyi területét beépítették, egyik pólustól a másikig. A felszínt helyenként fekete felhők takarták el, amiben fehér és sárga villámok cikáztak.

Az osztag parancsnoka – fekete vadászgépet vezetett, aminek az orrát zöld-arany kockaminta díszítette – a fejét csóválva nézte a mesterséges tájat. Még azután is, hogy nem kevés időt töltött el itt, még azután is, hogy sorsdöntő szerepet játszott abban, hogy az Új Köztársaság elfoglalta ezt a világot, továbbra sem tudta megszokni a Coruscant gőgjét. Ez a világ csak két dolgot tehetett: uralkodott vagy elpusztult, mert nem termelt mást, csak katonákat és hivatalnokokat, és csak úgy tudta ellátni a lakóit, hogy óriási mennyiségben importálta a galaxis más részeiből származó élelmiszereket.

A parancsnok végignézett a közvetlen környezetén, és megszólalt:

– Zsivány Hármas, zárkózz fel! Nagy műsorra készülünk!

Egy zöld X-szárnyú visszatért az alakzatba, és a pilótája jelentett:

– Igenis, uram.

Noha a kommunikációs rendszer részben eltorzította a hangját, az inkább derűsen szólt, semmint katonásan.

– Mondd úgy: igenis, *Wedge* – válaszolta a parancsnok mosolyogva. – Vagy talán: igenis, magasságos uram! Vagy pedig: igenis, minden koréliei irigyelt hőse! Vagy...

Elkeseredett nyögések kórusa hallatszott az adóvevőből. Aztán Nawara Ven szólalt meg, az osztag *twi'lek* pilótája:

– Fejezzétek be a panaszkodást! Megérdemli, hogy egy kis időre eltávolodjon a valóságtól!

Aztán Tycho Celchu, *Wedge* helyettese jelentkezett, a maga fegyelmezett, pattogós stílusában:

– A szenzorok vadászgépeket észlelnek! Egy osztag, emelkednek és felénk tartanak. A sebességük hasonló vagy jobb mint az X-szárnyúé. A szenzoradatok X-szárnyúakra utalnak.

– Tartsátok az alakzatot! – rendelkezett *Wedge*, és átváltotta az adóvevőt az osztag sávjáról az Új Köztársaság katonai frekvenciájára. – Zsivány osztag a közeledő X-szárnyú osztagnak: kérem, azonosítsák magukat!

Egy jól érzékelhetően jókedvű férfi válaszolt, a hangja ismerősnek tűnt:

– Rossz hívójel, uram! *Mi* vagyunk a Zsivány osztag. A maguké csupán egy renegát osztag. De a következő percben, hogy elkerüljük a zűrzavart, megtesszük önöknek azt a szívességet, hogy a Vörös osztag tagjainak nevezzük magunkat. *Mi* vagyunk az önök kísérői.

– Klivan hadnagy? Te vagy az, Hobbie? – kérdezte *Wedge* elmosolyodva.

– Klivan *százados*, *Wedge* – felelte Hobbie. – De ez is csak a következő pár percre szól.

Wedge immár szabad szemmel is látta a közeledő gépeket, amelyek lassan feljutottak a Zsivány osztag magasságába. Meglepődve fedezte fel, hogy a tucatnyi vadászgép a Zsivány osztag hagyományos festését viseli – a vörös sávokat és a tizenkét ágú címet.

– Hobbie, örülnék, ha elmagyaráznád, hogy mi folyik itt – kérte a régi baráttól.

– Erre most nincs idő. Irányt kell váltanotok. A parancsnokság úgy döntött, hogy az egész HoloHálózaton közvetíteni kell az eseményt...

– Jaj, ne!

– ...úgyhogy az új irány kilencvenhárom, velünk együtt ereszkedjetek, és igyekszünk egy darabban a célhoz juttatni titeket. Azt követően nélkülünk kell boldogulnotok.

Wedge pár másodpercen belül rájött, hogy mi a cél: a Birodalmi tér. A hatalmas, vasbeton kör olyan széles volt, hogy bár felhőkarcolók vették körül, nem csak közvetlenül felülről, hanem távolabbról, lapos szögből nézve is látni lehetett. A tér megtelt nézőkkel; Wedge még ebből a magasságból is látta a szélben lobogó zászlókat, valamint a hullámozó felhőt, ami úgy nézett ki, mint a radarcsali, de valójában konfettinek kellett lennie.

A tér nyugati oldalán szóközi emelvényekkel ellátott dísztribün állt, míg az északi és a déli oldalán egy-egy elkerített rész üresen terült el – nyilvánvalónak tűnt, hogy ezek a két osztag leszállószónái.

Mialatt a felszín felé ereszkedtek, Wedge visszaváltotta a kommunikációs rendszert az osztag sávjára, és megszólalt:

– Figyelem, Zsiványok! Ötszázon egyszer megkerüljük a teret, odafelé a bal szélén, visszafelé a jobbon. A látványosság kedvéért jöttek ide, hát mutassunk nekik valamit!

Néhány pillanattal később Hobbie jelentkezett ugyanezen a sávon:

– Figyelem, Vörös egységek! Ugyanez a manőver, de hatszázon, odafele a jobb oldalon, vissza a balon. Amelyik csapat alakzata jobban szétcsúszik, az fizet!

A két osztag szétvált, és a tér határa mentén repültek tovább. Az X-szárnyúak szárnyvégeit olykor csupán néhány méter választotta el a felhőkarcolók ablakainál álló nézők arcától. A tér távolabbi végénél a gépek átvágtak a szemből érkezők között,

aztán a kezdőpozícióhoz visszaérve a két osztag ismét egyesült, majd folytatta útját lefelé.

A Zsivány osztag az északi leszállózóna felé tartott, a Vörös a déli irányába. Háromszáz méteren Wedge megszólalt:

– Leszállótalpakat ki, lebegtetőrendszert aktiválni!

A két osztag hajói immár biztonságosan, függőlegesen ereszkedtek, csakis a lebegtetőrendszertől hajtva.

– Hobbie, a te Vörös osztagod egész jónak tűnik – jelentette ki Wedge mosolyogva. – Kár, hogy nem volt időd megtanítani a pilótáidnak a precíziós repülést.

– Micsoda? – csattant fel döbbenten Hobbie.

– Zsivány osztag, három gyémánt díszalakzatba! Végrehajtani!

Pillanatnyi tétozás következett, mert az egység pilótái régóta nem gyakorolták a bonyolult díszalakzatokat. Aztán a Zsivány osztag három rajra vált szét, és ezek mindegyike gyémánt alakzatot vett fel: egy X-szárnú elöl, egy hátul, kettő pedig középen, egymás mellett. Wedge raja került a kötelék elejére, a másik kettő mögötte lebegett, egymás közvetlen közelében, így az osztag egy gyémántokból kialakított háromszöget alkotott úgy, hogy az összes gép orra keletre mutatott.

Wedge még a lebegtetőrendszer zúgása mellett is hallotta a lenti tömeg éljenzését.

Rögtön ezután Hobbie is megszólalt.

– Vörös osztag, ugyanez a manőver, de az ellenkező irányba! – parancsolta, és a hangja alapján inkább derűsnek tűnt, semmint ingerültnek. Pár másodperccel később az ő osztaga is három gyémánt alakzatban lebegett, de ezeknek az X-szárnúaknak az orra nyugatra szegeződött.

A tömeg lármája még hangosabb lett – a nézők ordítva fejezték ki, mennyire tetszik nekik a légi parádé.

– Kicsit akadozva ment, Hobbie – jegyezte meg Wedge.

– Nem régóta vagyunk együtt – mentegetőzött Hobbie –, de azért ismerünk pár trükköt. És ti kezdtétek! Hármass raj, a Zsivány egyes raj helyére!

A Hobbie-tól jobbra eső gyémántot alkotó gépek kiváltak a Vörös osztagból, az alakzatot tartva megfordultak, majd egyszerre meglódtak, besiklottak Wedge csapata alá, végül a Zsiványok számára kijelölt leszállózóna felett lebegtek.

– Nem rossz, Hobbie! – ismerte el Wedge, és rögtön hozzátette: – Kettes raj, a Vörös egyes raj helyére!

Corran Horn, akinek zöld gépét fekete és aranyszín szegélyek díszítették, a két kísérőjével együtt végrehajtotta ugyanazt a manővert, és hamarosan mindhárman megérkeztek Hobbie csapata alá.

– Te mynock! – dörmögte Hobbie. – Kettes raj, a Zsivány hármas raj helyére!

– Egyes raj – vezényelt Wedge –, vegyük el a Vörös kettes rajtól a helyét!

A két osztag gépei keresztbe-kasul repültek a dísztribün felett. A pilóták precíz manővereket végrehajtva elsőrangú hozzáértésről tettek tanúbizonyságot, míg valamennyi egység alig tíz méterre lebegett a tér felett. A Zsivány osztag gépei a déli leszállózóna felett gyűltek össze, a Vörös osztagé pedig az északi felett. Végül a két tucatnyi vadászgép egyszerre szállt le.

A pilóták kimásztak a fülkékből, és mindenkit elsöpört az ünneplők forgataga: köztársasági diplomaták és régi barátok vonszolták fel őket a dísztribünre, konfetti záporozott rájuk a terület határoló felhőkarcolókról, míg a távolabb álló nézők lelkes hurrázással és ordítózással adtak hangot az örömüknek. Wedge-nek éppen csak sikerült kezét ráznia Hobbie-val és a Vörös osztag parancsnokhelyettesével, Wes Janssonnel, aztán az egész csapatot felsorakoztatták a tribünön – olyan láрма harsogott körülöttük, hogy gyakorlatilag egy szót sem válthattak egymással.

A tribün elejébe épített szónoki emelvényen az Új Köztársaság Ideiglenes Tanácsának egyik tagja, a közszeretnek örvendő Leia Organa, az Alderaan hercegnője állt. A jelenlévő köztársasági képviselőktől eltérően, egyszerű öltözetet viselt: a derekán széles övvel összefogott, hosszú fehér ruhát. A hercegnő és

Wedge tekintete összeakadt egy pillanatra. Leia elmosolyodott és finoman megrázta a fejét, amivel azt jelezte, hogy ő is utálja az efféle nyilvános rendezvényeket, majd ismét a nézők felé fordult.

Néhány elegáns intéssel sikerült lecsendesítenie annyira a tömeget, hogy az ő mesterségesen felerősített hangja hallhatóvá váljon, és beszélni kezdett:

– Új Köztársaság polgárai! Íme, bemutatom önöknek a Zsivány osztagot! – A sokaság ismét hosszasan éljenzett, aztán Leia folytatta: – Mielőtt felkérem Antilles őrnagyot, hogy mondjon néhány szót, azt hiszem, nem árt, ha ismertetem az osztag legutóbbi eredményeit, és azok következményeit. Az erőfeszítéseiknek köszönhetően ismét rendszeres időközönként érkeznek a baktaszállítmányok, és elegendő mennyiséget kapunk ahhoz, hogy mindenütt véget vessünk a Krytos-járványnak. A tetteiknek köszönhetően...

Wedge kirekesztette tudatából a hercegnő hangját. Ezek neki már régi híreknek számítottak. Hetekkel korábban az ő vezetésével a Zsivány osztag – az igazi Zsivány osztag, azok a pilóták, akik jelenleg civil ruhát viseltek –, végrehajtott egy küldetést, amihez az Új Köztársaság hadserege nem nyújthatott támogatást. Miután kijelentették, hogy többé nem tekintik magukat a köztársasági flotta tagjának, a Zsivány osztag pilótái maroknyi hivatásos lázadó támogatásával megszerveztek egy felkelést az új kormányzat ellen a Thyferrán, azon a világon, ahol a varázshatású gyógyszer, a bakta túlnyomó többségét termelték. Ezt az új kormányzatot a Birodalmi Hírszerzés volt igazgatója, Ysanne Isard vezette, és fennállt a veszély, hogy a bolygó a Birodalom újbóli megteremtésére tett erőfeszítések központja lesz.

Ám Ysanne Isard meghalt, míg a pilóták leszerelésével kapcsolatos iratokat elkeverték valahol – ami azt jelentette, hogy egy pillanatra sem lettek civilek –, és így, miután az akció sikerrel végződött, az Új Köztársaság visszamenőleges hatállyal hivatalosan jóváhagyott hadműveletté minősítette a Thyferra-küldetést.

Mindez persze nem szolgált magyarázattal az egység hagyományos festésével röpködő, új Zsivány osztag létezésére. Wedge helyet cserélt Tychóval, hogy Hobbie mellé kerüljön, és a szája sarkából odaszólt neki:

– Akkor most mesélj erről a Zsivány osztag-másolatról!

A pilóta, akinek képén örökösen bánatos kifejezés ült, fejét csóválva válaszolt:

– Nem másolat. Inkább afféle segédcsoport. A morál fenntartása érdekében a szövetségnek szüksége volt egy látható Zsivány osztagra, mialatt ti elmentetek kalózosdit játszani. Wes és én kiképzőként dolgoztunk, és áthelyeztek minket, hogy hozzunk össze egy ideiglenes Zsivány osztagot.

– Ideiglenes... – ismételte a szót Wedge.

– Így van – erősítette meg Hobbie bólogatva. – Bevontunk pár Zsivány-veteránt, például Riemant, Scotiant, Carithleet, és még néhányat, valamint pár új pilótát a Páncélkesztyű és a Kalóz osztagból. És most, miután hazatértetek, mindenki visszamegy az eredeti egységéhez. Kivéve...

– Kivéve?

– Kivéve engem és West – közölte Hobbie. – Minket egyszer s mindenkorra helyeztek át. Bár még a te jóváhagyásodra is szükség lesz. A parancsnokság nem hivatalosan ezt a jutalmat ígérte.

– Hát, majd meggondolom – felelte Wedge, és miután Hobbie elkedvetlenedve meredt rá, vigyorogni kezdett, és sietve folytatta: – Csak ugratlak! Üdv a fedélzeten! A Páncélkesztyű osztag aktív? Azt hittem, még most is pelenkát hordanak.

– Le vagy maradva – közölte Hobbie. – A Kalóz volt az első osztagunk, a Páncélkesztyű a második, és a harmadikat, a Karom-csapatot nemrég állították fel.

– Ki a parancsnoka?

– Myn Donos hadnagy. Jó pilóta, éles eszű...

Ebben a pillanatban a Hobbie másik oldalán álló Wes Janson, aki ugyan évek óta szolgált vadászpilótaként a Felkelők Szövet-

ségét, majd az Új Köztársaságot, de mégis kölyökképű maradt, előrehajolt, hogy Wedge lássa, és vigyorogva folytatta a felsorolást:

– ...éles eszű, önző, nagyképű, elviselhetetlen... tudod, tipikus koréliei.

– Nyitott gondolkodású, igazságos tisztként nem kéne figyelembe vennem ezt a közbeszólást. De korélieiként, magától értetődően, később még megbosszulom – jelentette ki Wedge, és ismét Hobbie-hoz fordulva hozzátette: – Mielőtt felosztatják az osztagodat, szeretném látni a személyi aktákat.

– Természetesen. Miért? Ha megkérdezhetem...

– Megkérdezheted. Van egy gondolatom, hogy össze kéne rakni egy új X-szárnyú egységet... valami olyasmit, ami a Coruscant és a Thyferra elfoglalása során szerzett tapasztalatokon alapul.

– Szeretnél felállítani egy új osztagot? – kérdezte Hobbie.

Wedge bólogatott.

– És ilyen egyszerűen? – folytatta Hobbie. – Intesz egyet, és megjelenik?

– Hát, arra gondoltam, hogy beszélek valakivel a parancsnokságon, hogy tudják, mit kell a rendelkezésemre bocsátaniuk.

– Wes, igazad volt – jelentette ki Hobbie a fejét csóválva. – Az összes koréliei ilyen. Figyelj csak, Wedge, a hercegnő...

Wedge megkésve jött rá, hogy Leia a nevéen szólítja, és intget neki. Az arcára varázsolta az ünnepi alkalmakra tartogatott mosolyát, elindult előre, majd a szónoki emelvénytől egy lépésre megtorpanva megfogta Leia előrenyújtott kezét.

A hercegnő a legelbűvölőbb mosolyát villantotta rá, a titkos mosolyt, amit sosem mutatott meg a tömegeknek vagy a hivatalos személyeknek.

– Úgy néztetek ki – mondta Leia olyan halkán, hogy a szavai ne jussanak el a mikrofonokhoz –, mintha heteken át gyakoroltatok volna az alakzatban repülést.

– Úgy is volt – válaszolta Wedge szenvtelen képet vágva. – A Thyferra felszabadításához nem kellett olyan sok idő.

– Ó, de jól tudsz hazudni – felelte a hercegnő. – Akkor most mondj valamit az egybegyűlteknél, hogy végre hazamehessünk!

Tizenkét X-szárnyú száguldott lefelé az atmoszférában.

A sötét világ fölé füstös ég borult, a légkört a több száz aktív vulkánból feltörő gázok hozták létre. A köztársasági osztag előtt négy kilométerrel egy TIE Interceptor repült, a Birodalmi Hadiflotta leggyorsabb vadászgépeinek egyike. Éppen csak látható volt, jóval az X-szárnyúak előtt járt, bár a tény, hogy nem szökött el előlük, arra utalt, hogy megsérültek a hajtóművei. Ugyanezt a feltételezést támasztotta alá az, hogy szikrák pattogtak és füst-pamacsok szálltak ki a hátsó részéből. Túl messze volt ahhoz, hogy vizuális szenzorok nélkül látni lehessen a részleteit, de az bizonyosnak tűnt, hogy ha a hajtóművei leállnak, akkor az üldözői könnyen utolérlik.

Myn Donos, az X-szárnyú osztag parancsnoka aktiválta a fedélzeti adóvévőt, és megszólalt:

– Karom Vezér a Karom Nyolcasnak! Van valami változás?

– Nincs, uram – felelte a kommunikációs szakértő. – Nem beszél senkivel. Amennyire meg tudom állapítani, nem rádiójelet követve repül. És a szenzorok továbbra sem észlelnek más hajtómű-kibocsátási adatokat, csak az övét és a miénket.

– Vettem, rendben – nyugtázta Donos.

Az Interceptor hirtelen lelassított, és táncolni kezdett, mintha erős légörvénybe került volna. Magasságot veszített, majd jobbra fordulva egy hasadék felé repült, amit két hatalmas vulkán fogott közre. Donos halvány fénnel derengő, narancssárga lávafolyamokat pillantott meg, amelyek lassan kúsztak lefelé az egyik fekete, tűzsapkás hegy oldalán.

– Vezér az osztagnak – mondta fennhangon –, úgy tűnik, az ellenséges gépnek lecsökkent a tolóereje, és a pilóta ereszkedik, hogy felszínkövető repüléssel rázzon le minket. Ne adjunk neki lehetőséget, hogy megtegye! Értjük utol és kényszerítsük le!

Donos hosszan ívelő pályán vezette az osztagát a hasadék felé. Fél szemmel a célpont távolságát jelző műszert figyelte, ami először három kilométert jelzett, aztán két és felet. Az Interceptor kirepült a hasadék távolabbi végén, majdnem pontosan akkor, amikor az X-szárnnyűak berepültek a szűk szurdokba.

– Induló hajtóművek jeleit veszem, uram! – jelentette váratlanul Karom Nyolcas vékony hangon, idegesen. – Egyenesen előttünk. Négy jel... hét... tizenhárom!

– Stabilizátorokat támadóállásba! – kiabálta Donos. – Szórdjanak szét, és...

Shiner, a parancsnok R2-es egysége fülsértő riadójelet visított. Donos előtt meglevenedett a felderítőrendszer képernyője, és a műszerek azt jelezték, hogy máris befogta a gépét egy célzórendszer, aztán még egy, és még egy...

Szűk ívben balra fordult, majd egyenesen repült egy vulkáni kürtő felé, ami felett szemnek áthatolhatatlan, fekete és szürke füst lebegett. Amint beleért a felhőbe, a hasához rántotta a botkormányt, és gyakorlatilag függőlegesen repült felfelé a füstben, ami elrejtette őt. A célzórendszerek pillanatok alatt elvesztették a gépét.

Robbanásokat hallott, némelyiket közélről, némelyiket messzebbről, és az adóvevő a pilótái izgatott üzenetváltásait közvetítette.

– Karom Kettes, keressen egy füstfelhőt, és repüljön felfelé a füstben! – parancsolta Donos. – Fentről csapunk le rájuk.

Nem kapott választ.

Aztán egyszerre többen beszéltek:

– Ötös, Ötös, rád ragadt az egyik!

– Nem tudom lerázni. Szedd le rólam, Hatos!

– Nem tudom! Rajtam is van egy...

– A Kilences a vulkán oldalában – jelentette valaki. – Vége...

Újabb dörrenés hallatszott.

Néhány pillanattal később, kétezer méteres magasságban Donos jobbra fordult, és amint kiért a füstből, pontosan a tűzhányók közötti hasadék felett járt.

Senki sem üldözte. A felderítőrendszer képernyőjére nézett – és nem hitte el azt, amit közölt vele, ezért még egyszer szemügyre vette.

Mindössze két köztársasági gép maradt a bolygó légterében: az övé és a Karom Tizenkettesé. Donos huszonhárom... huszonnégy... huszonöt, birodalmi egységeket jelző szimbólumot számolt össze a monitoron. Ebből tíz-tizenkét gép a Karom Tizenkettes felé tartott, a többi pedig őt vette üldözőbe.

A Karom osztag néhány másodperc leforgása alatt gyakorlatilag megsemmisült. Ezekben a pillanatokban is X-szárnyúak csillogó maradványai zuhantak a bolygó felszabdalt felszíne felé. Donos biztosra vette, hogy hamarosan őt és a Tizenkettest is kilövik, és akkor teljes lesz a pusztulás.

A felfedezése ugyan megrázta, de sietve összeszedte magát, és megszólalt:

– Karom Tizenkettes, menjen le a felszínhez! Árokfutam védelem! Ómega jel! Nyugtázza!

– Vettem, Ómega jel! Megkezdem az ereszkedést – válaszolta a pilóta.

És valóban, Donos előtt a műszerek azt jelezték, hogy a Tizenkettes magassága gyorsan csökken. Ő maga is követte a társa példáját – az orrára állította az X-szárnyúját, és a tolóerőt növelve száguldott a felszín felé.

Egyetlen lövést sem tudott leadni az ellenségre. Tíz pilóta meghalt, neki pedig megmaradt az összes protontorpedója, míg a lézerágyúí teljesen fel voltak töltve. És eljött az idő, hogy változtasson ezen.

A szenzorok jelezték, hogy TIE-vadászok – szemgolyók, ahogyan a szövetségi pilóták nevezték őket – baljóslatú felhője üldözi a Tizenkettest. Donos úgy számolta, hogy ha a nő eléri a bolygó kráterekkel és hasadékokkal teli felszínét, talán képes lesz elmenekülni a birodalmiak elől. A lenti körülmények között a tudás többet ért, mint a gépek sebessége, és ott a köztársasági pilóta némi szerencsével megszabadulhatott az üldözőitől.

És a magasból sem követhették a menekülő hajót, mert könnyen szem elől tévesztették volna – ez volt a klasszikus árokfutam védelem, amit a szövetségek először az első Halálcsillag elleni támadáskor alkalmaztak. Ám a Tizenkettes egyelőre az ellenség fegyvereinek lőtávolságán belül járt, és minden jel szerint gyötrelmesen hosszú másodpercek választották el attól, hogy berepüljön egy szurdokba.

Donos megint lenézett a monitorra, és azt látta, hogy a szenzorok szerint hamarosan ő maga a felfelé tartó TIE-vadászok lőtávolságán belül lesz. Duális üzemmódra váltotta a tűzvezető rendszert, aminek révén a lövegei hamarabb feltöltődtek, és az energia java részét az elülső pajzsba irányította, majd tüzelni kezdett. Valahányszor a löelemképző vörösre változtatta a célnégyzetet, és megszólalt a cél befogását jelző, dallamos csendülés, leadott egy-egy lövést. Spirális pályán ereszkedett, mert így ugyan nehezebben talált célba, de az ellenség dolgát is megnehezítette.

A lövedékek java része a felszínbe csapódott. Az egyik elvettette a kiszemelt gépet, de megsemmisítette annak kísérőjét. További kettő eltalálta a kiválasztott célpontokat. Az egyik lenyírta a TIE-vadászról a jobb oldali stabilizátorát, mire a gép irányíthatatlanul pörögve nekirepült a legközelebbi hegyoldalnak, és megsemmisült. A másik gépen egyelőre nem látszottak a találat hatásai, viszont felhagyott minden kitérő manőverrel, és könnyen kiszámítható, enyhén lefelé ívelő pályán repült. Donos rájött, hogy mi történt, és kis híján elmosolyodott – a sebészi precizitással kilőtt sugárnyaláb egyenesen a pilótafülkét fúrta át, és megölte a pilótát, de sértetlenül hagyta a vadászgép többi részét.

A támadás elérte a kívánt hatást. A közeledő TIE-vadászok szétrebbentek előtte, és ő átsuhant az alakzatuk közepén támadt nyíláson. Mint egy rajnyi dühös rovar, azonnal megfordultak, hogy kövessék, de Donos immár tisztán látta maga alatt a Tizenkettest üldöző birodalmi gépeket. Ismét célra állt, tüzet nyitott, és megsemmisített egy TIE-t, még mielőtt a birodalmiak

rájöttek volna, hogy mi csapott le rájuk. Az elpusztított gép kísértője alighanem megijedt a váratlan robbanástól, mert ösztönösen elrántotta a kormányt, és belevágódott a szurdok falába. Ez a vadászgép is felrobbant, és tűzzel, illetve izzó fémszilánkokkal töltötte meg a hasadékat.

Donos meredeken lefelé tartva belerepült a szurdokba, és egy pillanattal azelőtt hozta szintre a gépét, mielőtt annak hasa elérte volna a sziklás talajt. Tőle jobbra és balra kőalakzatok meredtek fel – fekete sziklák, de ennél a sebességnél csak ennyit tudott megállapítani.

– Vezér a Tizenkettesnek – mondta határozottan –, állapotjelentést kérek!

– Kisebb sérülés a bal alsó vezérsíkon – közölte a nő. – Van miatta némi vibráció, de el fog múlni, amint kijutunk a légkörből. Továbbá, néhány repedés a fülketetőn. Kicsit lemaradtak az üldözők... egy pillanat! Jön az egyik. Megpróbál befogni.

Donos növelte a tolóerőt, vállalva annak kockázatát, hogy nem tud bevenni néhány szűk kanyart. Befordult a hasadék soron következő kanyarulatánál, és majdnem belevágódott hátulról egy viszonylag lassan repülő TIE-vadászba. Gyakorlatilag célzás nélkül nyitott tüzet az előtte imbolygó gépre, és elégedetten látta, hogy telibe találja a jobb oldali hajtóművet.

A következő pillanatban a TIE-vadász roncsdarabokkal teli, sárga és vörös tűzlabdává robbant. Az X-szárnyú megremegett, amikor átszáguldott ezen az izzó felhőn, és a géptest, illetve a sisak éppen csak megakadályozta, hogy Donos megsüketüljön a pokoli dörrenéstől. Aztán, egy pillanattal később kirepült a tűzfelhőből.

Egy újabb szűk ívű, jobbos fordulóval bevette a következő kanyart – majdnem elérte a bal oldalon felmeredő sziklafalat –, és megpillantotta a Tizenkettest. A Tizenkettest és az üldözőjét, azt az Interceptort, ami belecsalta őket ebbe a csapdába. Ekkor látta először a saját szemével. Megjegyezte magának, hogy a vadászgép vezérsíkjait rendhagyó vízszintes vörös sávok díszítik,

és ekkor észrevett még valamit: a hajtóművek nem bocsátottak ki sem füstöt, sem szikrákat. Most, hogy már nem volt szükség megtévesztésre, megszűntek az Interceptor sérültnek mutató, hamis jelek.

A birodalmi gép annyira megközelítette a Tizenkettest, hogy szinte méterek választották el tőle, és a pilótája mesterien utánozta a köztársasági pilóta minden manőverét. Az ismeretlen birodalmi elsőrangú repülőtudásról tett tanúbizonyságot, és mintha meg akarta volna mutatni, milyen kevésre tartja az ellenfelét – mert kétségkívül bármelyik pillanatban tüzet nyithatott volna a kiszolgáltatott X-szárnyúra.

Donos kétségbeesésében leadott egy kapáslövést. Ugyanebben a pillanatban az Interceptor is tüzelt, és ebből a közelségből nem véthette el a célt.

Donos látta, hogy a vörös sugárnyalábok eltalálják az Interceptor gömbszerű törzsét, áthatolnak a hajtóműveken, és belefúródnak a pilótafülkébe.

A birodalmi gép zöld lézernyalábjai az X-szárnyú hátsó pajzsát találták el – és áthatoltak rajta. A Tizenkettes mindkét jobb oldali hajtóműve kigyulladt. A belőlük áradó, pokoli forróságtól meglágyult a vízszintes vezérsík, és az erős menetszél miatt kezdett eltorzulni.

Az Interceptor lassított. A hajtóművekből füst és szikrazápor tört elő – ezúttal minden igazi volt. A gép hirtelen felemelkedett, kiszáguldott a hasadékból, és eltűnt Donos szeme elől.

A Tizenkettes lassan a bal oldalára dőlt. Donos félig kiabálva adta ki a parancsot:

– Tizenkettes, ugorj ki! Tizenkettes, katapultálj!

– Mindjárt katapultálok! – válaszolta a pilóta. – Vezér, tűnj el innen!

Donos tehetetlenül figyelt, mialatt a katapultülés rakéta-hajtóműve tűzzel árasztotta el az X-szárnyú pilótafülkéjét, de a kabintető nem repült le. Az ülés felfelé lendülve nekipréselte a pilótát. A fém tartóelemekkel ellátott, páncélüveg buborék

egyben maradt, és a gép még inkább balra dőlt. A rakéta tovább üzemelt, és az ülés óriási nyomást gyakorolt alulról a fülketetőre, ami végül leszakadt, de a pilóta ekkor már a fejét lehorgaszta, ernyedten ült. Végre kirepült a fülkéből, ám alig néhány méterre távolodott el a halálra ítélt X-szárnyútól, amikor becsapódott a szurdok bal oldali sziklafalába. Egy pillanattal később Donos elhúzott mellette, és többé nem látta. A gazdátlanná vált X-szárnyú lefelé tartva repült még pár pillanatig, majd a szurdok falának ütközve felrobbant.

Donos rákényszerítette magát, hogy másfelé nézzen, és visszatérítse a gondolatait a küldetéshez.

Úgy vélte, hogy ha még néhány percig a hasadékokban száguldozik, eléggé eltávolodik az ellenségtől ahhoz, hogy felfelé vegye az irányt, és kirepüljön az űrbe. De hirtelen nem találta vonzónak azt, hogy életben maradjon.

Shiner visítása rántotta ki a gondolatai komor világából. Felkapta a fejét, körülnézett, és azt látta, hogy mialatt a kilátásain töprengett, megközelítette két TIE-vadász.

Két lehetőség közül választhatott: itt marad és megölik, vagy elmenekül, és kegyetlen, megalázó részletességgel beszámol a parancsnokainak erről a kudarcáról.

Szíve szerint a halált választotta volna. De a tizenegy derék nő és férfi rokonai és barátai megérdemelték, hogy megtudják, hogyan vesztették életüket a szeretteik. Donos végül ordított egyet kínjában, majd növelte a tolóerőt, és befordította a hajóját a következő kanyarba.

Második fejezet

A köztársasági őr – az arca körülbelül annyi érzést tükrözött, mint egy betonbunker fala – beengedte Wedge-t az irodába. A belső térben a falak megnyugtató kék színben játszottak, a sima felületű, lekerekített bútorok a tenger árnyalataiban, a levegő pedig hűvös volt, de kellemetlenül párás. De Wedge ismét az Új Köztársaság egyenruháját viselte, és már egyedül ettől kellemesen érezte magát, függetlenül a környezeti viszonyoktól.

Ackbar admirális, az Új Köztársaság hadseregének főparancsnoka az íróasztala mögött ülve viszonozta Wedge tisztelgését. Mint minden mon calamari, a testéhez képest aránytalanul nagy feje, illetve gumyszerű bőre révén a legtöbb teremtmény szemében úgy nézett ki, mint egy két lábon járó, értelmes hal, de Wedge tudta róla, hogy sokkal emberségesebb és bátrabb, mint sokan mások, akik az Új Köztársaságért harcoltak.

Ackbar a vendégeknek szánt székek felé mutatva megszólalt:
– Üdvözlöm, Antilles őrnagy! Foglaljon helyet, kérem. Nem túl párás a levegő? Csökkenthetjük a páratartalmat, ha óhajtja.

– Egyáltalán nem – válaszolt Wedge, és letelepedett az egyik székre. – Köszönöm, hogy ilyen hamar fogadott.

– Ez egyáltalán nem jelent terhet számomra – udvariaskodott Ackbar, azzal közelebb hajolva Wedge-re fókuszálta a tekintetét, bár a feje két oldalán ülő, hatalmas szemei olykor egymástól függetlenül mozogtak. – Nem látom magán a másnaposság jeleit,

őrnagy. Arra kell következtetnem, hogy nem ünnepelt a megfelelő módon?

– Abszolút a megfelelő módon ünnepeltem – felelte Wedge mosolyogva. – Találkoztam régi és új barátokkal, régi és új Zsiványokkal, és addig meséltük a történeteket, amíg alig bírtunk megszólalni. De a durva ivászatot meghagytam a fiatalabb pilótáknak.

– Ezt bölcsen tette – helyeselt Ackbar. – A fiatalabb pilóták... Felfigyeltem a tényre, hogy nem ismerem valamennyiük nevét.

– A Zsivány osztagnál is van lemorzsolódás, uram, és csak most kezdjük összeszedni magunkat – magyarázott Wedge. – A Thyferra-küldetés végére leapadt a létszám. Azóta sikerült megnövelnünk. Még most is eggyel kevesebb pilótánk van a kelletnél, bár tegnap, az ünnepelés idejére Aril Nunb ideiglenesen csatlakozott hozzánk.

– Biztosra veszem, hogy kamatoztatni fogja a szokásos képességeit annak érdekében, hogy megfelelő utódokat találjon – válaszolta Ackbar. – Most pedig, ha megbocsát a türelmetlenségért, szeretnék a tárgyra térni. Miért keresett fel? Az üzenetében célzott arra, hogy... mi is állt benne? Javaslatot óhajt tenni egy olyan, új típusú egység felállítására, amely különösen megfelelő Zsinj hadúr felkutatására?

– Pontosan – erősítette meg Wedge. Zsinj hadúr, a volt birodalmi admirális továbbra is rendelkezett egy szuper csillagrombolóval, egy nyolc kilométer hosszú hadihajóval, ami egymaga képes volt hamuvá égetni egy bolygó felszínét. És ennek révén az ő semlegesítése lett az Új Köztársaság legfontosabb katonai célkitűzése. A köztársasági helyszínekre mért gyors csapásai egyre merészebbek és pusztítóbbak lettek. Számolni kellett azzal a lehetőséggel, hogy átveszi Ysanne Isard szerepét, és megpróbálja újjáteremteni a Birodalmat. – Szeretnék létrehozni egy új X-szárnyú osztagot, uram.

Ackbar admirális szája mosolyfésülésre görbült. Ami egy tanult gesztus volt a részéről, mivel a mon calamarik nem így

fejezték ki az örömeiket. De az admirális jól ismerte az emberi mimikát és testbeszédet.

– A Zsivány osztag már nem elég jó önnek? – kérdezte derűsen.

– A Zsivány osztag mindig jó lesz nekem, uram – válaszolta Wedge. – De az utóbbi évek során újra és újra beleütköztem a katonaságunk egy szembetűnő gyengeségébe. Már korábban is próbáltam megoldást találni a problémára, és most ismét meg akarom próbálni.

– Fejtsd ki, kérem, hogy mire gondolsz!

Wedge hosszas beszélgetésre számítva, kényelmesen elhelyezkedett a székén, és belekezdett:

– Nyilván emlékszik még arra, hogy amikor pár évvel ezelőtt újjászerveztem a Zsivány osztagot, a legjobb pilótákat vettem be a csapatba, akiket csak át tudtam helyeztetni vagy el tudtam lopni. De amikor két egyformán jól repülő pilóta között kellett választani, mindig amellel döntöttem, aki jártasabb volt a felszíni hadviselésben.

– Igen. Olyan pilótákat akart, akik szükség esetén kommandóként is bevetethetők.

– Megkaptam őket. És meglehetősen jó kommandósnak bizonyultak, különösen a Coruscant, illetve a Thyferra felszabadítása során.

Ackbar ismét elmosolyodott, és azt felelte:

– Kétségtávol igazolta, hogy jól tettük, hogy hittünk ebben a kísérletben. A Zsivány osztag kiválóan teljesített.

– Köszönöm, uram – válaszolta Wedge, és tovább beszélt. – Ami a pilótáimat illeti, egyet kell értenem. De én eredetileg arra gondoltam, hogy az lenne a legjobb, ha a Zsivány osztagot az alkalom és a körülmények függvényében vethetnénk be. Például, ha egy légi csapás folyamán találunk egy gyenge pontot az ellenség felszíni védelmi rendszerében, akkor rendelkezünk a megfelelő felkészültséggel és eszközökkel ahhoz, hogy leszálljunk, és végrehajtsuk a szükséges akciót. És a helyzet többször is úgy ala-

kult, hogy sokszor eleve csak kommandósként vetettek be minket különböző helyszíneken. Ezért azt hiszem, szükségünk van egy másik kommandós X-szárnyú osztagra, amibe olyan pilótákat válogatunk be, akik rendelkeznek kellő kiképzéssel és tapasztalattal a titkos műveletekhez, például a beszivárgó akciókhoz. A Zsivány osztagot elsősorban vadászalakulatnak, másodsorban kommandós egységnek szántuk. Ezúttal fordítva szeretném csinálni.

Ackbar arca – amennyire Wedge meg tudta ítélni – a kétke-
des jeleit tükrözte, és az admirális megjegyezte:

– A múltban akadtak problémáink a felszínen harcoló kommandósok és a légi támogatást nyújtó vadászpilóták tevékenységének összehangolásával.

– Ezzel nem értek egyet – jelentette ki Wedge. – A kommandósok meg tudják mutatni a pilótáknak, hogy hová kell csapást mérniük, de ettől még a pilóták nem ismerik ezeket a helyszíneket úgy, mint a beszivárgó egység tagjai. Továbbá, ha egy kommandós egység kivonási terve széthullik, még szerezhetnek maguknak egy ellenséges gépet, amivel elmenekülhetnek. Jelen helyzetben nem számíthatnak arra, hogy elég pilóta van közöttük, aki képes elvezetni egy zsákmányolt hajót, míg a kommandósnak is kiképzett pilóták alkalmasak erre. Az átlagos pilóták parancsokat hajtanak végre, valamint a szabvány taktikákat alkalmazzák, és ez így van rendben. De egy kommandós X-szárnyú egység talán képes lesz új taktikákat kifejleszteni. Új módszereket, hogy hatékonyabban hajthassa végre még a megszokott rajtaütéseket és üldözéseket is. Új módszereket az ellenséges támadások és csapdák időben történő felfedezésére.

Ackbar hirtelen hátradőlt, félig lehunyta a szemét, és Wedge arra gondolt, hogy az admirális talán összpontosít valamire.

– És mi készíti arra, hogy ezt mondja? – kérdezte végül Ackbar.

– A hosszú hazaúton sokat gondolkodtam a témán, azt megelőzően pedig abban az időszakban, amikor a Thyferrán állomásoztunk – válaszolta Wedge. – Bár az ottani megbízatás az erede-

tileg tervezett két hónapnál hamarabb ért véget, így is bőven volt időm töprengeni.

– Nem hallott semmiféle hírt?

– Nem, uram. Mivel kapcsolatban?

Ackbar megcsóválta a fejét, és annyit mondott:

– Folytassa, kérem!

– Hát, lényegében ennyi – válaszolta Wedge. – Leírhatom önnek hivatalos jelentés formájában is. De azt hiszem, van még valami, ami fontos: ingyen tudom leszállítani önnek ezt az új egységet.

Ackbar fojtott pukkanásokat hallatott, ami nála talán a horkantásnak felelt meg, és azt kérdezte:

– Valóban? Hogyan is?

– Igen, uram, menni fog. Először is, a Zsivány osztagot helyettesítő csapatot felosztatják, a pilóták és a gépek visszatérnek az eredeti egységeikhez. Jól mondom?

– Abszolút.

– Vagyis önnek szereznie kell tizenkét új X-szárnyút a számunkra, nemde? Az eredeti Zsivány osztagnak.

– Miért kellene? Az önök vadászgépei bevetésre alkalmas állapotban vannak, nem igaz?

– Igen, csakhogy azok már nem tartoznak az Új Köztársaság tulajdonába – közölte Wedge. – Eladták őket a helyettesemnek, Tycho Celchunak a Thyferra-küldetés kezdetén. A gépek az ő személyes tulajdonába tartoznak, és a rendelkezésünkre bocsájta őket, amíg és hacsak nem dönt úgy, hogy átruházza a tulajdonjogot a pilótákra.

– Nem túl nagylelkű eljárás önökkel szemben – állapította meg Ackbar. – Átadhatják a használati jogot az Új Köztársaságnak. Tudomásom szerint az egyik pilótája mindvégig a saját X-szárnyújával repült.

– Így van, uram. Horn hadnagy. És Tycho örömmel kölcsönadja a vadászgépeit az Új Köztársaságnak, hogy a Zsivány osztag használhassa azokat, amennyiben...

– Amennyiben a következő tizenkét X-szárnnyú, ami kijön a gyárból, egyenesen a maga vadonatúj kommandós osztagához kerül.

– Így van, uram – erősítette meg Wedge.

– Ez zsarolás, őrnagy. Nem méltó önhöz.

– A nem hagyományos taktikák addig méltatlanok, amíg nem eredményeznek sikert, admirális. Hadd hívjam fel a figyelmét a Thyferra bolygóra...

– Várjon egy kicsit! Ott van még a pilóták ügye. Nemrég végeztek az akadémián, a kiképzésük több százezer kreditbe került. Ez nem nevezném *ingyennek*.

– Ebben igaza van, uram, de én nem új pilótákat akarok. Hanem tapasztaltakat.

– Ez még több költséget jelent – jegyezte meg Ackbar.

– Akikre én gondolok, azok esetében nem, uram – válaszolta Wedge. – Azokat akarom, akik nem kellenek másoknak. Akik kihullottak innen-onnan. Pilóták, akikre hadbírószági tárgyalás vár. Bajkeverők és problémás alakok.

Ackbar úgy meredt Wedge-re, mintha nem hitt volna a dobhártyájának.

– Az Erő szent nevére, őrnagy, miért? – kérdezte, miután összeszedte magát.

– Nos, néhányan bizonyosan javíthatatlannak bizonyulnak – magyarázott Wedge. – És azokat majd én is kiteszem, természetesen. De egyesekről ki fog derülni, hogy alapjában véve rendes teremtmények, csak éppen elszúrták párszor a dolgokat, és tudják, hogy vége a pályafutásuknak, de mindent megadnának még egy lehetőségért...

– Nagyobb a valószínűsége – felelte Ackbar megfontoltan –, hogy protontorpedót kap a hajtóművébe, mint annak, hogy ilyen pilótákból összerak egy működő osztagot. Véletlenül is ki lehet lőni azt a torpedót... ami aligha vigasztal egy özvegyet.

Wedge széttárta a kezét, és mosolyogva válaszolt:

– Ez a probléma is meg van oldva, uram. Nem vagyok nő.

– Tudom, hogy nem az. És tudja, hogyan értettem.

– Igen, uram.

– És mi lesz a Zsivány osztaggal? – vetette fel Ackbar.

– Én örömmel maradok parancsnok hivatalosan, de ami az osztag valamennyi operatív tevékenységét illeti, Celchu százados alkalmasabb vezetőnek. És most, miután tisztázták Corran Horn meggyilkolásának hivatalos vádja alól, illetve a nem hivatalos vád alól is, miszerint agymosott kettős ügynök, nem lehet értelmes kifogás az ellen, hogy visszatérjen a szolgálatba. Szeretném áthelyeztetni Hobbie Klivant a Zsivány osztaghoz parancsnokhelyettesnek, és átvenném Wes Jansont a saját helyettesemnek. Természetesen, miután felállítjuk az új osztagot, szeretném visszakapni a Zsivány osztag parancsnoki pozícióját.

– Elkötelezettje ennek az elképzelésnek, nemde?

– Az vagyok, uram – ismerte el Wedge, és miután még egyszer megfontolta azt, amit mondani készült, belevágott: – Az endori csata óta a hadsereg úgy állítja be a Zsivány osztagot, mintha az lenne az Új Köztársaság fénykardja. Egy ragyogó, erős fegyver, ami arra szolgál, hogy megsemmisítse a még létező birodalmi maradványokat. De uram, nem mindig a fénykard a megfelelő fegyver. Némelyik csatát vibrotőrrel kell megvívni, sötét sikátorokban. Az Új Köztársaságnak vibrotőrökre is szüksége van, és jelenleg nem rendelkezünk velük.

– Értem – felelte Ackbar egyetértően bólogatva. – Elutasítom a kérését.

Wedge nem tudott megszólalni. Úgy érezte, nem kap levegőt. Azt hitte, hogy már sikerült meggyőznie az admirálist.

– Hacsak... – tette hozzá Ackbar.

Wedge nyelt egyet, és kibökte:

– Hacsak?

– Kötök magával egy fogadást, őrnagy – mondta Ackbar. – Kap egy lehetőséget az osztag felállítására. Ha három hónappal azután, hogy bevethető állapotba kerül, bebizonyosodik, hogy érdemes volt létrehozni, és ezt egyedül én fogom eldönteni, ak-

kor onnantól kezdve szabadon cselekedhet. Maradhat az új osztagnál, visszatérhet a Zsiványokhoz, amit csak akar.

– És ha veszítek?

– Akkor elfogadja az előléptetést, és tábornoki rendfokozattal csatlakozik a tanácsadó testületemhez.

Wedge gondosan ügyelt arra, hogy a kétségbeesés jelei ne jelenjenek meg az arcán, és azt felelte:

– Nekem úgy tűnik, hogy én mindkét esetben jól járok.

– Fejezze be! Nem tud megtéveszteni – vágott vissza Ackbar.

– Ha magán múlna, százéves koráig röpködne vadászgépekkel, és maradna osztagparancsnok. Hányszor is utasította vissza az előléptetést? Kétszer? Háromszor?

– Kétszer.

– Rendben. Ha elveszíti a fogadást, akkor elfogadja a következőt.

Wedge sóhajtott egyet, és átgondolta a dolgot. Szüksége volt arra, hogy repüljön, más életmód mellett sosem lett volna boldog. Ám biztosra vette, hogy az Új Köztársaság hadseregének szüksége van az új taktikára, szüksége van arra, hogy más, új módszerekkel harcoljon, mielőtt taktikailag ugyanolyan maradi lesz, mint amilyen a Birodalom volt.

– Állom a fogadást, uram – mondta végül Wedge.

Ackbar nevetett, és azt felelte:

– Bizonyos értelemben máris veszített, Antilles őrnagy. A pályafutását tette fel tétként, a karrierjét kockáztatva az Új Köztársaság érdekében. Az Új Köztársaságnak teremt új taktikákat és új fegyvereket, nem csak az osztagának. Ön máris tábornok... csak még nem tudja.

– Azt hiszem, ezt a megjegyzést annak veszem, aminek szánta: a jóindulat jelének – dörögte Wedge.

– Van még valami a maga számára – válaszolta Ackbar. – Híreket kaptunk, rossz híreket, amiket önnek kell tudatnia az alárendeltjeivel. És nem irigylem ezért a feladatért.

Wedge a *Home One* cirkáló fedélzetén, a főhangárban találkozott a többiekkel, ahol a Zsivány osztag vadászgépei nagyjavítást és új festést kaptak. Némileg sóvárogva nézte a saját gépe orrát díszítő, zöld és arany kockákat. Ezeket a színeket az apja választotta annak idején a családi töltőállomáshoz, és nem érte meg, hogy láthassa, amint így díszítenek fel egy X-szárnyút, hogy aztán lecseréljék őket a köztársasági egységek szürke színére, valamilyen a Zsivány osztag büszke és harsány vörös sávjaira.

Tycho aggodalmasnak tűnt, de nem az új festések miatt, és feltette a kérdést:

– Szóval hogy is fog ez menni?

– Én leszek a két egység közös parancsnoka – magyarázta Wedge –, a Zsivány osztagé és az új osztagé. Egyben az új csapat osztagparancsnoka is leszek. Amíg vissza nem térek, te leszel a Zsivány Vezér, Hobbie pedig a helyettesed. Nawara marad a vezénylő tiszt. Wes, te leszel a helyettesem. A Zsivány osztagot Zsinj után küldik, az új osztagot a Folor bázison fogjuk összeállítani...

Tycho összerendezte, és közbeszólt:

– Á, az Új Köztársaság minden jóval felszerelt szórakoztatóipari komplexumában.

– Amint az új X-szárnyú osztag bevezethető állapotban lesz – mondta Wedge –, szintén bekapcsolódik, titokban persze, a Zsinj után folytatott hajtóvadászatba, feltéve, hogy addig nem kapjuk el. Ha a körülmények azt követelik meg, a két osztag együtt fog repülni.

Wes ekkor Hobbie felé fordult, kezét nyújtott neki, és megszólalt:

– Sajnálom, hogy te leragadsz a repülő ősközületeknél, míg én Wedge-dzel maradok, és mi leszünk a csúcsa a...

– Ó, hagyjál már! – mordult közbe Hobbie, és félrelökte Wes jobbát.

Wedge köhécselt egyet, és folytatta:

– És van még valami. Tycho, Nawara, magunkra hagynátok minket egy percre?

A két Zsivány odébb vonult, míg Wedge, Hobbie és Janson maradtak.

– Fontos hírem van számotokra – közölte Wedge. – Nem fog tetszeni. A Karom osztagnak vége.

– Hogy érted azt, hogy vége? – kérdezte Hobbi a homlokát ráncolva.

– Megsemmisítették. Csapdába csalták őket. Donos hadnagy kivételével mindenki meghalt.

Janson nekidőlt a falnak. Hobbie olyan döbbszerűnek tűnt, mintha beszorult volna a keze egy áramfejlesztőbe.

– Hogyan történt? – kérdezte rekedtes hangon.

– Még nem ismerjük valamennyi részletet – válaszolta Wedge. – Csak annyit tudunk, egy anomáliát üldöztek, egy szabvány TIE Interceptort, ami messze járt minden hiperugrásra alkalmas hordozótól. Egy lakatlan rendszerben repültek, amit az Új Köztársaság Hírszerzése nemrégiben biztonságosnak minősített. Utólag kiderült, hogy valaki meghamisította ezt a minősítést. Feltörték a számítógép-rendszert, és átírták a jelentést. Hogy ez hogyan történhetett meg, azt jelenleg nem tudjuk. Mindezenre az Interceptor céllövöldébe csalta a Karom osztagot, és meghalt tizenegy pilóta. Donos hadnagy jelenleg a bevetés utáni beszámolót tartja. Miután tisztázódik az ügy, őt is elviszem a Folorra. Még ha ártatlannak bizonyul is, a legtöbb osztagparancsnok aligha akarja majd a csapatában látni. Úgyhogy fel akarom mérni a képességeit, hogy kiderüljön, befér-e az új osztagba.

– Kiképeztünk tizenegy pilótát – mondta Janson rekedtes hangon. – Egyetlen rajtaütésben végeztek velük. Mit mond ez a hozzáértésünkről?

– Nem egyszerű csapda volt, hanem annál több – felelte Wedge a fejét rázva. – Hogy mi történt valójában, azt hamarosan megtudjuk. De addig is, ne emésszétek magatokat! Bármelyikünket bele tudták volna csalogatni valami ilyesmibe – mindannyian a hírszerzés jelentései alapján hozunk döntéseket, és ez ebben az esetben megbízhatónak tűnt. Megértettétek?

Mindkét férfi bólogatott.

Wedge a pilótaöltözete egyik zsebéből előkotort egy adattáblát, amit átadott Janssonnak, és közölte vele:

– Találsz rajta néhány fájlt. Az egyik a pilótákkal szembeni követelményeket tartalmazza. A másik egy felhatalmazás, hogy lefuttathasd a kritériumokat a Köztársaság összes katonai adatbázisán. Azt kérem, hogy állíts össze holnapra egy listát valamennyi pilótáról, aki megfelel a kikötéseknek, aztán vedd fel velük a kapcsolatot, és derítsd ki, hányan vállalnák önként, hogy átkerülnek az új osztagba, feltehetően határozatlan időre. Fogadni merek, hogy majdnem a száz százalékuk benne lesz. Azokat, akik igent mondanak, küldjétek a Folorhoz anélkül, hogy tájékoztatnátok őket az úti célról. Ott találkozunk velük, és ott fogjuk kiértékelni őket.

Wedge ekkor Hobbie-hoz fordult, és folytatta:

– Amint lehetőség lesz beszélni Donossal az esetről, állíts össze egy szimulációt, ami a Karom osztag pusztulásával végződő bevetésen alapul. Ez lesz az első szimulált repülések egyike, amit végrehajtatunk a jelöltekkel, aztán a Zsivány osztag tagjainak is meg kell ismerniük. Hogy ne történhessen meg még egyszer.

– Értettem – felelte Hobbie bólogatva.

– Gondos áttekintést és alapos megfontolást követően azt gondolom, hogy ez egy szörnyű ötlet – jelentette ki Crespin tábornok.

Hetek teltek el azóta, hogy Wedge felvetette az elgondolását Ackbarnak, és most megint ott állt egy másik katonai vezető előtt, egy másik irodában, és arra készült, hogy újra előterjessze az ügyet. Érezte, hogy egyre ingerültebbé válik. Crespin lehetett ugyan az előjárója, de a vadászgépek alkalmazásának lehetőségeiről és a taktikákról korántsem tudott annyit, mint ő. Igazából kevés tiszt tudott annyit. De Wedge elnyomta az érzéseit. Fontos volt, hogy érveket ütköztessen Crespin érveivel, tényeket

tényekkel, és ha hagyta volna, hogy az érzelmei irányítsák, bizonyosan veszített volna a vitában.

Crespin tábornok, a Folor nevű holdon működő kiképzőbázis új parancsnoka, aki egyben két A-szárnyú kiképzőosztag parancsnokaként is szolgált, az íróasztala mögött járkált, mialatt Wedge vigyázállásba meredve állt előtte. A magas, karcsú Crespin arca a jelek szerint mindössze két kifejezést tudott megjeleníteni: a szenvtelen és a szigorút. Wedge utoljára a második Halálcsillag elleni támadást megelőző eligazításon látta Crespint. Akkor még ezredesként szolgált, azóta előléptették tábornoknak. Ezen felül ma már sántított egy kicsit, és a bal szemüregében fekete mesterséges szem csillogott. Rendszerint tükröző felületű szemköttővel takarta le, mert az még mindig kevésbé volt ijesztő, mint a sötét implantátum. Wedge gyanította, hogy a tábornok átlát a szemköttőn. Hallott róla, hogy a tábornok Zsinj szuper csillagrombolója, az *Iron Fist* egyik tűzcsapása során sebesült meg egy köztársasági bázison, ami a hadúr által ellenőrzött szektorok határán működött.

– Nincs szükségünk arra, hogy bajkeverők képviseljék az Új Köztársaságot – folytatta a tábornok. – Nekünk hősök kellenek. Férfiak és nők, akiknek hibátlan a jellemük és tiszta a személyi aktájuk. *Hologén* pilóták, akik jó benyomást keltenek, amikor a holohíradókban szerepelnek.

– Minden tisztelem fenntartása mellett, tábornok – válaszolta Wedge –, ez azzal egyenlő, mintha olyan vektoron repülénk, ami egyenesen az Erő sötét oldalára visz.

Crespin oldalra kapta a fejét, ingerülten nézett Wedge-re, és odaszólt neki:

– Micsoda pimaszság ez! Magyarázatot követelek!

Wedge vett egy mély lélegzetet. *Fékezd a haragodat* – figyelmeztette magát gondolatban. – *Szerezd meg szövetségesnek, ne tedd az ellenségeddé!*

– Először is – felelte lehiggadva –, a Felkelők Szövetségének megteremtése óta alapelvnek számít, hogy befogadjuk a birodalmi dezertőröket.

– Ezt jól tudom. Én magam is közéjük tartozom – válaszolta Crespin, és felszegte az állát, mintha arra akarta volna biztatni Wedge-t, hogy rajta, kezdjen csak el kételkedni az ő lojalitásában.

– Igen, uram – válaszolta Wedge. – Szóval, mint azt ön is tudja, ezek az emberek néha csak az alkalmat várják, hogy átálljanak hozzánk. Mint ön is. Néha akkor szálltak ki, amikor úgy tűnt, fölénybe kerültünk a Birodalommal szemben. Olykor tisztán önző okokból váltottak oldalt. Ez minket sosem érdekelt, amíg tették a dolgokat, támogatták a Felkelők Szövetségét, és magukénak vallották a célkitűzéseinket.

– És?

– És számos dezertőrnek akadnak sötét foltok a múltjában. Némelyiknek nem is kis foltok. Mondok egy példát. Annak idején elhoztuk a Fekete Nap bünszervezet egyes tagjait a Kesselről, bejuttattuk őket a Coruscantra, és amíg velünk voltak, bízunk bennük. A jelek szerint ön azt állítja, hogy nem kell tudomást vennünk arról, hogy támogatást nyújtottak nekünk, hallgatnunk kell a tetteikről, mert csak azok erőfeszítéseit kell elismernünk, akiknek makulátlan a személyi anyaga, az egyenruhája, és tökéletes az arca.

– Badarság! – mordult fel a tábornok.

– Másodsorban – folytatta Wedge –, a gondolat, hogy a jó megjelenésnek szempontnak kell lennie az új pilóták kiválasztásakor, hogy jól mutassanak a holofelvételeken... Uram, megértem az indokait, és egyetértek önnel... – majdnem a torkán akadt a hazugság, de sikerült kimondania, és túllendülnie rajta –, de ezzel olyan veszélynek tennénk ki az Új Köztársaságot, valamint az Ideiglenes Tanácsot és a Belső Tanácsot, amire szerintem ön nem gondolt.

– Mégpedig?

– Ha az összes pilótánknak egy bizonyos módon kell kinéznie, ha meg kell felelnie valamiféle, a szépségről alkotott, önkényesen meghatározott paramétereknek, akkor pontosan olyanok

leszünk, mint a birodalmiak, akik több száz értelmes fajt tartottak durva elnyomás alatt pusztán azért, mert ők nem emberi lények voltak. Csak mert a külsejük nem felelt meg a külsővel kapcsolatos, emberi mércének.

– Ez nevetséges! – jelentette ki Crespin, de látszott rajta, hogy Wedge utolsó érve eléggé megrázta.

– Természetesen az, uram – helyeselt Wedge. – Több mint nevetséges, egyenesen zagyva ostobaság. Különösen annak fényében, hogy hány idegen teremtmény szolgál a Zsivány osztagban és más egységekben. De adja ezt az érvet az Új Köztársaságba férkőzött birodalmi ügynökök kezébe, és lázadások fognak kitörni. Tiltakozni fog az Új Köztársasághoz csatlakozott valamennyi nép, amelynek egyetlen tagja sem ül egy X-szárnyú vagy egy A-szárnyú pilótafülkéjében.

Crespin grimaszolt, de nem válaszolt, Wedge pedig folytatta:

– Harmadsorban, az új osztag az összeállítása révén nem silányabb, hanem sokkal jobb arculattal fog rendelkezni, mint gondolja. A csapatba bekerülő pilóták életrajza egy-egy sikertörténet lesz, egy mélyről induló, magasra jutó teremtmény története, ami megfelel majd ahhoz, hogy holofilmet, netán sorozatot csináljanak belőle. És ami a legfontosabb: ezek hétköznapi teremtmények történetei lesznek. Nem mindenki képes azonosulni Corran Hornnal, aki a Koréliei Biztonsági Erők tisztje volt, vagy Bror Jace-szel, a milliárdos herceggel, a thyferrai baktagyárok egyik tulajdonosával. De egy vontatóhajó-pilóta, aki csatlakozott a felkelőkhöz, aki elszurta a pályafutását, de aztán összeszedte magát, és jóvátette a bűnét...

– Igen, igen – dörmögte Crespin, és intett Wedge-nek, hogy hallgasson el. – Rendben, őrnagy. Hogy maga rajong ezért a kísérletért, az teljesen egyértelmű. Az érvei megalapozottak. Intézzé az ügyet a saját módján, egyelőre. De jegyezze meg, hogy szerintem ennek a kísérletnek katasztrófa lesz a vége... És én leszek az, akinek el kell takarítania a romokat, miután ez az egész az arcába robban.

– Igenis, uram.

– Tudnia kell, hogy bizonyos változásokat eszközöltünk azóta, hogy utoljára itt állomásozott. Talán észrevette a leszállás alatt, hogy a bázis sokkal rejtettebb, mint régebben volt. A külső jelzőfényeket csak akkor kapcsoljuk fel, amikor egy érkező hajónak szüksége van rájuk, továbbá, a támaszpont emisszióját is jelentősen csökkentettük.

– Értem, uram.

– Különleges óvintézkedésekre van szükség, mivel Zsinj egyre merészebb támadásokat hajt végre, egyre gyakrabban... És néha még szélsőséges esetek is előfordulnak, mint például az, amikor az ön pilótájáról, Erisi Dlaritról kiderült, hogy áruló...

Wedge-ben szempillantás alatt felizzott a harag, de uralkodott magán, és azt felelte:

– Rá kell mutatnom a tényre, hogy nem én vettem be a Zsi-vány osztagba, hanem politikai okokból került oda. És amennyire tudni lehet, a felettesei megtartották maguknak azt az információt, amit a Folor bázisról küldött nekik. Nem osztották meg az olyan renegátokkal, mint Zsinj. És mostanra mind halottak.

– Nem számít. Ettől függetlenül szigorú biztonsági eljárásokat kell alkalmaznunk – jelentette ki Crespin. – Amíg ez a szektor határvidéknek számít, sebezhetőek vagyunk az olyan támadásokkal szemben, mint amelyeket Zsinj előszeretettel hajt végre. Úgy kell idehoznia a pilótákat, hogy nem tudhatják meg, hol vannak. És aki kihullik, ugyanígy kell eltávolítani.

– Értettem, uram.

– Akkor rendben vagyunk – mondta Crespin, és hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. Wedge egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy hány tiszttel kell rendszeresen vitatkoznia a tábornoknak, még ha azok olyan udvariasan zajlanak is le, mint ez az előbbi. – Leléphet!

Harmadik fejezet

– Úgy nézel ki, mint aki lenyomott pár menetet egy rankorral.

– Köszönöm, Wes. Biztosra veszem, hogy Crespin tábornok értékelni fogja ezt az hasonlatot – felelte Wedge, majd sóhajtott egyet, hátradőlt a székén, és feltette a lábát az íróasztalra. Az irodája valaha raktárként szolgált. A világítás csapnivaló volt, és még egy holoképernyő sem akadt benne, ami megnyugtató hatású tájképeket vetített volna. A széke leselejtezett katapult-ülés volt, ami alá erős rugót és kereszt alakú fémtalpat szereltek. Íróasztalként egy válaszfal-darab szolgált, amit két alacsony iratszekrényre fektettek. Ez a bútorzat és dekoráció általánosan jellemző volt az alulfinanszírozott kiképzőbázison. Janson szintén egy vadászgépből kisserelt ülésen ült a fal mellett, míg a harmadik ülés az íróasztallal szemben állt, jelenleg üresen.

– Vannak pilótáink mára? – kérdezte Wedge.

– Vannak pilótáink, valószínűleg az utolsó csoport, ha befutnak a késők is.

– Akkor kezdjük! Ki az első? – tudakolta Wedge. A kiértékelések első napja óta egyszerű rendszert alkalmazott: Janson tanulmányozta át a pilóták adatait, ennél fogva ő úgy találkozhatott a jelöltekkel, hogy semmit sem tudott róluk. Ez a megoldás jobb lehetőséget biztosított számára ahhoz, hogy a megérzéseit kövesse minden egyes jelentkező esetében.

Janson az adattáblájára pillantott, és azt felelte:

– A neve Kettch, és evok az illető.

Wedge felkapta a fejét, és kifakadt:

– Na ne!

– Ó, de igen! Mindenáron harcolni akar. Hallanod kéne, amikor azt mondja: jab-jab. Úgy csinálja, hogy csatakiáltásnak hat.

– Wes, még ha feltételezzük is, hogy kellően iskolázott ahhoz, hogy megfeleljen a vadászpilótákkal szembeni követelményeknek, ha egy evok beül egy X-szárnyúba, nem éri el a botkormányt!

– Mesterséges toldalékokat visel a végtagjain, amiket egy együttérző orvosdroid készített neki – közölte Wes. – És alig várja, hogy repüljön.

Wedge lehorgasztotta a fejét, a tenyerébe temette az arcát, és azt suttogetta:

– Könyörgöm, mondd, hogy csak viccelsz!

– Hát persze, hogy viccelek – közölte Wes, és vigyorogva folytatta: – Szóval az első számú jelöltünk, Falynn Sandskimmer, egy ember nő a Tatuinról.

– Ezért még számolunk, Janson!

– Jab-jab, Antilles őrnagy!

– Hívd be!

Néhány órával később Wedge áttekintette azoknak a jelölteknek a listáját, akikkel beszélt ezen a napon.

A tatuini nő kiváló pilóta volt, máris ász, de a hulladékégetőben szolgált, a feljegyzések szerint a „krónikus pimaszságáért”. A jelek szerint csakis megvető hangon tudott beszélni azokkal az előljáróival, akik nem vívták ki a tiszteletét. És a katonás fegyelem távol állt tőle. Wedge eltűnődött azon, hogy mindez milyen hatással lett volna a nő személyi anyagára néhány évvel korábban, amikor az Új Köztársaság még nem létezett, csak a Felkelők Szövetsége, és annak fegyveres ereje sokkal lazább és kezdetlegesebb volt.

sebb szervezet volt, ahol az erős, független személyiség inkább általánosnak számított, semmint kivételnek.

Azon is elgondolkodott, hogy Falynn Sandskimmer az Új Köztársaság egy bizonyos hőse iránti rossz érzései mennyiben járultak hozzá a nő két rendbeli lefokozásához. Amikor Wedge megkérdezte tőle, ismeri-e Luke Skywalkert, Sandskimmer azt felelte:

– El tudja képzelni, milyen az, hogy állandóan ővele hasonlítanak össze, csak azért, mert én is a Tatuinról származom? Nem. Sosem találkoztam Luke Skywalkerrel. Sőt, azt kívánom, bár csak sose hallottam volna róla!

Sandskimmer ezzel a hozzáállással aligha érthette volna el, hogy Luke barátai megkedveljék. Wedge történetesen ezen barátok közé tartozott, de egyszerűen nem törődött a dologgal. A nő teljesítménye érdekelte, nem pedig az, hogy nem tud értékelni egy rendes embert.

A második pilóta, egy ember férfi, aki az Etti IV-ről jött, hadbíróság elé került lopás vádjával. Határozottan állította, hogy bizonyosan fel fogják menteni, és lehetőséget kért Wedge-től, hogy bizonyíthasson. Egy perccel a távozása után Wedge észrevette, hogy eltűnt az asztaláról a rég halott szüleit ábrázoló, bekerezett holokép. A megrögzött tolvaj után küldte Jansont, és kihúzta az illetőt a jelöltek névsorából.

A harmadik pilóta egy talz volt, az Alzoc III fehér bundás humanoid lakója. A Birodalom egykori rabszolgája a szövetség kötelékében tanult meg teherhajót vezetni, majd átvezényelték vadászgépre, amikor a Császár halálát megelőző évben drámai mértékben lecsökkent a vadászpilóták száma, és így is jó teljesítményt nyújtott. Csakhogy a személyi anyaga tanúsága szerint különféle pszichoszomatikus betegségekben szenvedett a múltban, és az utóbbi évek során egyre valószínűbb lett, hogy előbb-utóbb idegösszeroppanást kap. A pszichológiai kiértékelései azt jelezték, hogy ezek a problémák abból erednek, hogy a népe többi gyermekéhez hasonlóan szelíd természetű talz erősen ví-

vódott önmagával, valahányszor ellenséges célpontokat kellett megsemmisíteni.

Wedge és Janson végrehajtották vele az endori csata szimulált változatát, vagyis célpontban gazdag környezetbe helyezték, ahol a legjobb vadászpilóták lenyűgözően sok találatot értek el. A talz kimondottan jól teljesített, de Wedge és Janson figyelemmel kísérték a biomedikus adatait, és azt látták, hogy némelyik érték felkúszik a vörös veszélyzónába – ami egyértelműen azt jelezte, hogy az illető még a szimulált csatával járó feszültséget sem tudja megfelelően kezelni. Ezek után azt javasolták neki, hogy helyeztesse vissza magát teherhajóra, és elbúcsúztak tőle.

– A mai négyes számú jelölt – mondta Janson – Myn Donos hadnagy.

Wedge együttérzőn nézett a helyettesére, és azt kérdezte:

– Tudtál már beszélni vele?

– Nem, csak nemrég érkezett meg a bázisra – közölte Wes. – Viszont olvastam Hobbie jelentését. Az Új Köztársaság Katonai Hírszerzése tisztázta őt. Nem követett el hibát, és mindenben tartotta magát az előírásokhoz.

– Helyes. Hívd be!

Janson beleszólt az adóvevőjébe, és egy pillanattal később belépett egy, a hadiflottánál rendszeresített, narancssárga pilótaöltözetet viselő ember. Az átlagosnál kicsivel magasabb, kerek arcú férfi fejét dús, fekete haj borította. Az arca semmit sem árult el az érzéseiről. Vigyázzállásba merevedve tisztelgett, és így is maradt, amíg Wedge nem viszonozta a tiszteletadást.

– Foglaljon helyet, Donos hadnagy! – mondta aztán Wedge az üres katapultülésre mutatva.

– Köszönöm, uram – felelte Donos, azzal letelepedett, és szálfegyenesen ült.

– Tudomásom szerint, a parancsnokság áttekintette a Gravan Hetesen kialakult helyzetet, és engedélyezték az ön számára, hogy visszatérjen aktív szolgálatba. Gratulálok!

– Köszönöm, uram – válaszolta Donos, és az arckifejezése semmit sem változott.

Wedge ekkor Jansonre pillantott, aki tanácstalanul figyelte a hadnagyot, majd ismét Donosra nézve megszólalt:

– Nyilván tud arról, hogy egy új X-szárnyú osztag felállításán dolgozunk.

– Igen, uram.

– Érdekli a dolog? Volna kedve bekerülni az új csapatba?

– Igen, uram – felelte a pilóta, és nem látszottak rajta sem a lelkesedés, sem a bánat jelei, holott az utóbbit kétségkívül érezte még az osztaga megsemmisülése miatt. Wedge megint megnézte, hogyan reagál Janson – most hátradőlve ült, és érdeklődve tanulmányozta Donost.

– Janson hadnagy úgy tájékoztatott – folytatta Wedge –, hogy mielőtt csatlakozott a felkelőkhöz, a Korélia hadseregében szolgált. Mesterlövész volt egy lázadások leverésére szakosodott külön csapatban.

– Így van, uram.

– Manapság is jól bánik a mesterlövészfegyverekkel?

– Nem, uram. Az utóbbi három évben nem volt lehetőségem gyakorolni.

– Gondolja, hogy a megfelelő kiképzéssel vissza tud térni az előző szintjére?

– Igen, uram – válaszolta Donos, minden büszkeség vagy lelkesedés nélkül.

– Van valami problémája azzal, hogy a jövőben néha mesterlövészként kell harcolnia?

– Nincs, uram. Akármilyen legyen a szerepem, a feladatom az ellenség kiiktatása.

– Rendben – mondta Wedge, és tovább beszélt: – Arról is tudok, hogy a Korélián kitüntették a kiemelkedő bátorságáért. Ami feljogosítja a koréliei Vérsáv viselésére. Mégsem viseli. Miért nem?

Donos előbb várt pár másodpercig, végül azt felelte:

– Ez talán ostobaságnak tűnhet, uram, de... Ennyi erővel viselhetnék egy feliratot is, amin az szerepel: csodálatos személyiség vagyok, és pénzt adok a szegényeknek. Mi értelme lenne?

– Értem – válaszolta Wedge, és próbálta felfedezni a pilóta arcán vagy a viselkedésében a harag, a büszkeség, a szomorúság, vagy bármiféle érzelmek jelét, de mindhiába. – Nos, akkor egyelőre üdvözlöm a jelöltek sorában! – Azzal kezét fogott Donossal, majd tisztelegtek egymásnak, és a hadnagy elhagyta a helyiséget.

– Régebben viselte a Vérsávokat – közölte ekkor Janson. – Nem is figyeltem fel erre, amíg nem hoztad szóba. Ez nem az a Myn Donos, akit annak idején kiképeztem.

– Érdekes – dörögte Wedge. – Mennyi idő telt el a Karom osztag utolsó bevetése során az indulás és Donos visszatérése között? Beleférhetett, hogy az ellenség elkapta, és átprogramozta az agyát?

– Á, minden perccel el tud számolni. Annyi időre sem állt meg, hogy beugorjon egy kocsmába egy italra. Nincs jele annak, hogy egyáltalán kiszállt a gépéből. Ő az, de mégsem ő. Egyszer sem nézett a szemembe.

– Hát, majd meglátjuk, hogyan teljesít. Ha a legcsekélyebb jelét mutatja annak, hogy hajlamos az összeomlásra, vagy hosszasan pihenésre szorul pszichés okokból, azonnal kiteszem – jelentette ki Wedge, és Wes csak annyit mondott:

– Megértelek.

– Hiperkommunikációs jelet észleltünk, admirális!

A parancsnoki székén ülő Apwar Trigit admirális lenézett a legénységi aknába.

– Honnan jön? – kérdezte szelíden.

– Az azonosító kódja szerint egyenesen Zsinj hadúrtól, a Rankor-bázisról.

– Irányítsák át az adást a magán kommunikációs kamrámba – rendelkezett Trigit. Felállt, és elindult annak tudatában, hogy

őszülő haja és szakálla, karcsú alakja, valamint a saját maga által tervezett ezüstszínű és fekete egyenruha jóvoltából tiszteletet parancsoló alak. Elegáns mozgással, méltóságteljes léptekkel hagyta el a birodalmi csillagromboló hídját. Igaz, Zsinj szolgálatába szegődött, de a tisztjeinek meg kellett érteniük, hogy a hadúr csupán kibérelte a szolgálatait, valamint mindazokét, akik az *Implacable* személyzetéhez tartoztak, és ő továbbra is a maga ura maradt.

A szigorúan titkos beszélgetések céljára fenntartott, gömb alakú kamrába érve Trigit elfordított egy kapcsolót a fő műszerfalón. A következő pillanatban kialakult előtte egy háromdimenziós kép. A kétszeres életnagyságban megjelenő Zsinj fekete parancsnoki széken ült, kétségkívül az *Iron Fist* hídján. A hadúr a birodalmi főadmirálisok fehér egyenruháját viselte. Hivatalosan sosem kapta meg ezt a rendfokozatot, viszont jelenleg olyan hatalommal rendelkezett, hogy senki sem merészelte kérdőre vonni emiatt.

Trigit csak mosolyogni tudott azon, hogy Zsinj rendszeresen megmutatja, mennyire túlfejlett az egója.

– Nagyuram, a végén még begörcsöl a nyakam, ha folyton felnézek önre – mondta, és lassan elfordított egy gombot, mire Zsinj fényalakja természetes nagyságúra zsugorodott. Persze, gondosan ügyelt, hogy ne látszódjon rajta, hogy ez milyen örömet okoz neki – az ilyesmi a birodalmi fegyveres erőknél a pimaszság kifejeződésének számított. És pontosan tudta, ha magára vonja Zsinj haragját, már akkor is szerencsésnek mondhatja magát, ha csak szemétszállító teherhajó pilótájának fokozzák le.

A hadúr – egy kopaszodó és őszülő, testes alak, akinek vörösés ábrázata és dús, lekonyuló bajusza egzotikus megjelenést kölcsönzött –, kegyesen mosolygott, és azt felelte:

– Az imént olvastam a legutóbbi adásával továbbított jelentést. És arra gondoltam, gratulálok a Karom osztag megsemmisítéséhez.

– Köszönöm, uram – válaszolta Trigit, és fejet hajtott, de úgy, hogy gesztus inkább a tiszteletadás paródiájának tűnt. – A kódtörő, aki bejuttatta a köztársaságiak hálózatába a Gravan-rendszer biztonságával kapcsolatos hamis információt, később jelentette, hogy időközben teljesen feloszlatták a Karom osztagot.

– A pilóta, aki elmenekült a helyszínről... szándékosan hagyta futni? Vagy véletlenül? A jelentésből ez nem derül ki.

– Nem, uram, mindent megtettünk annak érdekében, hogy végezzünk vele. Csak éppen elég jók voltak a reflexei ahhoz, hogy megmentsék. A végkövetkeztetések levonása során arra jutottam, hogy talán jobb is így. A pilóta kétségkívül elmondja a feletteseinek szomorú kis meséjét, és azok elkezdhetnek idegeskedni a titokzatos erők miatt, amelyek elég ravaszok ahhoz, hogy jelentős veszteség és erőfeszítés nélkül elpusztítsanak egy egész X-szárnyú osztagot. Még néhány ilyen bevetés, és rettegni fognak tőlünk.

Zsinj ismét mosolygott, és azt kérdezte:

– És mi a helyzet a kódtörőjével? Mi lesz, ha elkapják és megtörik?

– Lehetetlen. Máris elhagyta azt az állomást, ahol a lázadónak dolgozott. Áthozattam az *Implacable*-re, és itt adok neki további feladatokat.

– Olcsóbb lett volna eliminálni – jegyezte meg Zsinj. – Az ön korábbi előjárója ezt tette volna.

– Ysanne Isard örökös félelemben tartotta a tisztjeit és alárendeltjeit – erősítette meg Trigit. – És ha csalódást okoztak neki, vagy ha bármilyen módon gyenge pontnak bizonyultak, habozás nélkül végzett velük. Így aztán tudták, hogy nem vár rájuk sem boldog jövő, sem békés öregkor. Gyakorlatilag két választásuk volt: megszöknek vagy meghalnak. Mármost így nem lehet elérni, hogy a beosztottak lojálisak legyenek. Én más módszerekkel dolgozom.

– Helyes – dörmögte Zsinj.

– De mindez a beszélgetés nem szolgál magyarázattal arra – folytatta Trigit –, hogy miért lépett kapcsolatba velem ilyen tekintélyes költségek árán.

Zsinj még szélesebb mosolyra húzta a száját, és azt felelte:

– Szeretném hallani a Morrt-művelet első eredményeit.

– Á, értem – válaszolta Trigit. – Nos, nemrégiben útnak indítottunk néhány ezer Morrt-osztályú parazitadroidot. Máris befutottak az első jelentések. A jelek többsége természetesen ismert nagyvárosokból érkezik, birodalmi, köztársasági és független településekről. De kapunk jeleket ismeretlen helyszínekről is, valamint lerombolásra vagy kiürítésre kijelölt helyekről. Amint a rendelkezésünkre áll az erősítés, alaposabban is körülnézhetünk.

– Helyes. Folyamatos tájékoztatást kérek az ön összes, érdekes műveletéről! – rendelkezett Zsinj.

– Mint mindig, nagyuram – válaszolta Trigit.

Zsinj nagy kegyesen biccentett neki, és a háromdimenziós kép eltűnt.

Az admirális sóhajtott egyet. A hadúrral könnyebb volt kijönni, mint Ysanne Isarddal, a Birodalmi Hírszerzés egykori igazgatójával, akit Jég szívnek is neveztek – és aki a közelmúltban a Zsivány osztagnak köszönhetően életét vesztette. Jég szívvel ellentétben Zsinj többé-kevésbé felfogta, hogy az erőforrások elpazarlása – mint például az alárendeltek alapos ok nélküli kivégzése – ostobaság. Ugyanakkor Trigit torkig volt azzal, hogy Zsinj tudni akart minden új tervéről és vállalkozásáról.

De neki így is megfelelt. Amíg Zsinj észszerűen viselkedett, és ellátta az *Implacable*-t üzemanyaggal, fegyverrel, élelmiszerekkel és információval, Trigit hajlandó volt kitartani mellette. Ezt sokkal jobbnak ítélte annál, minthogy a magányos hadúr útját járja.

Legalábbis addig, amíg nem rendelkezik akkora hatalommal és ütőerővel, ami felér Zsinjével...

– Még valami? – kérdezte Wedge.

Janson az órájára pillantva válaszolt:

– Későre jár. De már csak két jelöltet kell megnéznünk.

– Ma vagy összesen?

– Összesen. A te rabszolgahajcsár stílusodnak köszönhetően majdnem a kiértékelés első fázisának végére jutottunk – közölte Janson, és az adattáblájára sandítva hozzátette: – A következő jelöltünk Voort saBinring, egy gamorri.

– Nagyon vicces – dohogott Wedge. – Elsőre elkaptál, Wes, de nem dőlök be kétszer ugyanannak.

– Az illető egy gamorri – jelentette ki Wes teljes komolysággal.

A zöld bőrű, disznófejű gamorriakat jellemzően a képzetlen őrök között és a rendőri egységekben lehetett látni számos világon. A technológiai fejlettség alacsony fokán járó nép egyedeit nem érdekelték a műszaki szakmákhoz kellő, fejlettebb tudományok.

– A gamorri férfiakat képtelenség megtanítani egy olyan bonyolult dologra, mint egy vadászgép vezetése – állította Wedge. – Ezen felül a hormonrendszerük működéséből eredően erőszakosak és türelmetlenek.

– Az illető egy gamorri – ismételte Wes rezzenéstelen képpel.

– Jó, akkor csak humorizálj tovább, és hívd be a jelöltet!

Janson mondott pár szót az adóvevőjébe. Pár pillanat múlva nyílt az ajtó, és egy gamorri lépett be, egy 190 centiméter magas, disznószerű, tagbaszakadt alak, aki szabványos pilótaöltözetet viselt, aminek narancssárga színe szinte undorító hatást keltve ütött el a teremtmény zöld bőréből.

Jason hízelgően mosolygott Wedge-re.

– Jab, jab, őrnagy!

Valahányszor a gamorri mondott valamit, először az emberi fül számára kicsit sem kellemes, mordulásokból és visításokból álló,

természetes hangja szólalt meg. Aztán zendült fel a másik hang, a géphang, ami a teremtmény nyakába ágyazott tolmácsberendezésből származott.

– Nem, őrnagy – közölte saBinring –, gyerekkorom óta nem éltem gamorriak között.

Wedge köhécselt egyet, és azt felelte:

– Nyilván megérti, hogy ez a dolog újdonság számomra. Ugyanakkor érdekelné, hogyan lett úrrá a biológiai adottságain, és hogyan tanult meg csillaghajót vezetni.

– Nem kellett úrrá lennem a természetes adottságaimon – válaszolta a gamorri. – Azokat a változásokat rám kényszerítették. A Binring Biomedikus Termékek nevezetű vállalat.

– Ismerem ezt a nevet. Ez a cég látta el élelmiszerrel a Birodalom fegyveres erőit. Undorító, zöld táppasztát gyártottak, ami sosem romlott meg. A rohamosztagosoknak tökéletesen megfelelt.

A gamorri bólogatott:

– Ezen felül állatokat módosítottak genetikai úton, hogy adaptálják őket a különféle planetáris környezetekhez. És kevésbé hagyományos kísérleteket is folytattak. Egy ilyennek voltam az alanya. A Császár olyan gamorriakat akart, akik ugyanúgy képesek uralkodni magukon, mint az emberek, hogy aztán kémnek használhassa őket. Megváltoztatták a testünk biokémiai folyamatait. Tovább tudok koncentrálni, mint egy emberi lény. A zsenik szintjén ismerem és értem a matematikát. Képes vagyok folyamatosan uralni a haragomat.

– Ez egy birodalmi művelet volt? – kérdezte Wedge, és rövid gondolkodás után hozzátette: – Hány hozzád hasonló létezik?

– Egy sem. A kísérlet egyedül az én esetemben zárult sikerrel.

– A többiek behaltak?

– Bizonyos értelemben, igen. A többi alany öngyilkosságot követett el.

– Miért?

– Ha akkor tudtam volna azt, amit most, én is közéjük tartoznék – közölte saBinring. – Biztosra veszem, hogy az elszigeteltségnek is köze volt a dologhoz. Hogyan érezné magát, őrnagy, ha maga volna az egyetlen gondolkodó ember a galaxisban, és kénytelen lenne gamorriak között élni, míg az összes többi ember, akivel találkozik, vérszomjas, primitív teremtmény lenne?

– Igen, ez jó érv – ismerte el Wedge, és egy pillanatra elidőzött ennél az elszomorító gondolatnál, majd feltette a következő kérdést: – Miért csatlakozott a Felkelők Szövetségéhez?

– Az egyik teremtőm, aki végignézte, hogy más... gyermekei sorban megölik magukat, elintézte, hogy elvégezhessek egy sor szimulált kiképzőprogramot, mert fel akarta mérni a képességeimet. Vagy legalábbis ezt állította. Valójában megtanultam vezetni számos különböző típusú birodalmi és szövetségi úrrajművet. Aztán az illető segített, hogy megszökhessek a Binring-telepről. Végül elértem az Obroa-skait.

– A könyvtárvilágot – jegyezte meg Wedge.

– Igen. Sokat tanultam ott, aztán úgy döntöttem, hogy a felkelők mellé állok.

– És az ön khm... teremtője, ő nem szökött meg?

– Az általa vezetett kísérletek végtelenül elszomorították. Úgy döntött, hogy követi a többi gyermekét.

Wedge összerezsent, majd azt felelte:

– Rendben. Akkor most térjünk rá a jelen gondjaira! A személyi anyagában az áll, hogy indulatkezelési problémái vannak. Hadbíróság elé kell állnia, mert megütötte az egyik elöljáróját, bár az a tiszt hajlandó visszavonni a vádat, amennyiben önt a lehető leggyorsabban máshová vezénylik. Mit tud mondani erre?

A gamorri elgondolkodott pár pillanatra, majd azt felelte:

– Az Új Köztársaság Hadiflottájának pilótái két típushoz tartoznak. Vannak azok, akik birodalmi pilóták voltak, és megmaradt bennük az idegen teremtményekkel szembeni irracionális

ellenszenv. És vannak azok, akiknek rossz élményeik vannak a gamorriakkal kapcsolatban.

– Ezzel nem értek egyet – jelentette ki Wedge.

– Ön nyilván nem rendelkezik annyi tapasztalattal ebben a témában, mint én – válaszolta saBinring. – És a tapasztalatom az, hogy egy gamorri pilótát a társai aránytalanul sok, indokolatlan bántalmazásban részesítenek. Nem egyszerű ugratásról beszélek, hanem annál komolyabb dolgokról. Szabotázsok. Hatzugságok. Kihívások.

– Nem ütötte meg az előjáróját?

– Számos pilótával verekedtem szabályozott körülmények között lebonyolított mérkőzéseken – magyarázott saBingring. – Egynél többször sosem kellett ütnöm. Hadd mutassak rá a tényre, hogy az állítólagos incidens után néhány perc telt el, amikor az érintett tiszt jelentette az esetet. Mármost ha én megütök valakit, az legalább fél órán át nem képes az értelmes beszédre. Uram, ő támadt rám, én csak hátrítottam az ütést. És ő erre támadásként emlékezett. Csak azért lenne hajlandó visszavonni a vádat, mert nem elég bátor, és nem képes szembenézni a ténnyel, hogy esetleg börtönbe kerülök miatta.

Wedge végig gondolta a hallottakat, és azt felelte:

– Nos, egyelőre elég lesz ennyi. A jelöltek felkészítése holnap kezdődik. – Felállt, és miután a többiek követték a példáját, kezét fogott a gamorrival... majd azt kérdezte tőle: – Jut eszembe, mit szeretne, hogyan szólítsuk? Voortnak?

– A Voort megteszi – mondta a gamorri. – De sokan Malacnak szólítanak. Ez is megfelel nekem, mert képes vagyok elengedni a fülem mellett a vele járó, sértő felhangokat.

Wedge összenézett Janssonnel, majd azt felelte:

– A hadnagy és jómagam valaha ismertünk egy kiváló ember pilótát, akinek Malac volt a beceneve. Ebben az osztagban nincs olyan, hogy sértő felhang. A név inkább egyfajta kitüntetés, és megbecsülést fejez ki, amit reményeim szerint ön is kiérdemel majd.

– Mindenképpen megpróbálom, uram.

Miután a gamorri távozott, Wedge megjegyezte:

– Azon töprengek, Porkins mit szólna ehhez a fickóhoz?

– Majd megismerjük, amikor együtt repülünk vele – válaszolta Janson a vállát vonogatva.

– Nos, ki a következő? – tudakolta Wedge. – Egy mynock? Egy buckapatkány?

– Szent Erő, kezdesz paranoiás lenni – állapította meg Wes.

– De nem, a következő és egyben utolsó jelölt egy ember férfi, Kell Tainer, aki a Sluis Vanról származik. Azt hiszem, pontosan az a típusú vezető, akit majd az új csapat élére állíthatsz, amikor eljön az idő, hogy visszatérj a Zsivány osztaghoz. Feltéve, hogy Myn Donos nem lesz újra ugyanolyan, mint volt.

– Rendben. Hívd be!

Másodpercekkel később belépett Tainer pilóta.

Crespin tábornok odáig lesz érte – állapította meg magában Wedge.

A közel két méter magas Kell Tainernek az a fajta szabályos, vonzó arca volt, amit szerettek a holokamerák. Rövidre vágva hordta sötét haját, világoskék szeme szinte világított – ha még pár árnyalattal világosabb lett volna, úgy nézett volna ki, mint egy őrült, de ezzel az árnyalattal még áthatónak és igézőnek hatott. A testfelépítése olyan volt, mint a hivatásos sportolóké, mi több, a válla túl szélesnek tűnt ahhoz, hogy kényelmesen elférjen az X-szárnyú pilótafülkéjében, de Wedge gyanította, hogy a férfi ezt a problémát már megtanulta kezelni.

Kell vigyázállásba merevedve, pontos, kimért mozdulattal tisztelgett, és addig maradt ebben a testtartásban, amíg Wedge nem viszonzta a tisztelgést.

– Tainer pilóta, jelentkezem, uram – hadarta Kell. – És örülök, hogy személyesen találkozhatok önnel.

– Ugyanez részemről is – válaszolta Wedge. – Hadd mutassam be a helyettesemet, Janson hadnagyot!

Kell félig Janson felé fordult, közben újra tisztelgésre emelte a kezét, ám egyik pillanatról a másikra mozdulatlaná dermedt. Nem nézett Janson szemébe, viszont azt kérdezte:

– *Wes* Janson hadnagy, uram?

Janson meglepődve nézett a pilótára, és azt felelte:

– Én vagyok. – És ekkor végre eszébe jutott, hogy viszonznia kéne a tiszteletadást.

Kell ismét Wedge felé fordult, és a tekintetét az őrnagy feje fölé szegezve megszólalt:

– Elnézését kérem, uram. Nem csatlakozhatok ehhez az osztaghoz. Visszavonom a jelentkezésemet. Engedélyt ad a távozásra, uram?

– Miért? – kérdezte Wedge.

– Inkább nem mondanám meg, uram.

– Értem. Akkor most válaszoljon a kérdésre!

Kell megfeszítette az izmait, egy pillanatra megremegett, aztán fojtott hangon válaszolt:

– Ez az ember megölte az apámat, uram. Távozhatok?

Janson döbönt arcot vágva megkerülte az íróasztalt, és Wedge mellett állt meg. Pár másodpercig figyelmesen tanulmányozta Kell arcát, majd villant egyet a szeme, mintha eszébe jutott volna valami.

– Tainer... – mondta halkan –, régebben nem ez volt a neve, ugye?

– Nem, uram – felelte a pilóta.

– Doran?

– Igen, uram.

Janson másfelé nézett, és látszott a tekintetén, hogy gondolatban valahol máshol jár.

– Távozhatok, uram? – kérdezte ismét Janson.

– Menjen ki és várjon a folyosón! – válaszolta Wedge.

Kell elhagyta az irodát. Wedge a helyettese felé fordulva felvette a kérdést:

– Mi ez az egész?